

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTORULUI 4 BUCUREȘTI - SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. 566/4/2013

SENTINȚA PENALĂ NR. 452
Ședința publică din data de 12.02.2013
Instanța constituită din:
Președinte:
Grefier:

Ministerul Public – Parchetul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de procuror

Pe rol soluționarea cauzei penale privind pe condamnatul, având ca obiect propunere de liberare condiționată.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns condamnatul, aflat în stare de deținere, personal și asistat de apărători aleși,și, conform împuternicirilor avocațiale atașate la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței atașarea la dosarul cauzei a două volume din lucrarea intitulată „Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene”, după care:

Reprezentantul Ministerului Public invocă excepția de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 4 București în ceea ce privește soluționarea cererilor având ca obiect executarea pedepselor, formulate de deținuții din Penitenciarul București Jilava.

Învederează instanței faptul că la acest moment în vigoare este Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, care în art. 38 alin. 2 reglementează că „localitățile care fac parte din circumscripțiile judecătoriilor din fiecare județ se stabilesc prin Hotărâre de Guvern, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii”. Arată că, în conformitate cu Anexa I din HG nr. 337/1993, cu modificările și completările ulterioare, localitatea Jilava, în a cărei rază teritorială se află și acest penitenciar, este inclusă în circumscripția teritorială a Judecătoriei Cornetu. Totodată, arată că în Legea 304/2004, în art. 142 alin. 4 se prevedea că „până la începerea funcționării Tribunalului Ilfov și a Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov, cauzele care ar fi fost de competența acestei instanțe se judecau de Tribunalul București, respectiv Parchetul de pe lângă Tribunalul București, însă solicită să se aibă în vedere faptul că aceste instanțe funcționează începând cu data de 01.11.2011. Învederează instanței faptul că Judecătoria Sectorului 4 București a fost desemnată ca instanță de executare în anul 2000, prin Ordinul nr. 1279/C/12.06.2000 emis de ministrul justiției de la acea dată –, care a stabilit că, începând cu data de 01.07.2000 cererile privind deținuții din Penitenciarul Jilava și Spital Penitenciar Jilava se judecă de către Judecătoria Sectorului 4 București,

Însă acest ordin nu mai poate produce efecte juridice, ordinul fiind practic abrogat în prezent. Mai arată că acest ordin este un act administrativ, un act normativ ce cuprinde reglementări referitoare la competența materială a Judecătoriei Sectorului 4 București. Astfel, acest ordin a fost emis în baza art. 21 din Legea nr. 92/1992 de organizare judecătorească, articol care prevedea că „ministrul justiției poate dispune ca în municipiul București, anumite categorii de procese, de competența judecătorilor să fie soluționate de anumite judecătorii cu respectarea competenței materiale prevăzute de lege.” Arată că art. 21 din Legea 92/1992 a fost abrogat expres prin art. 144 alin. 1 lit. b din Legea 304/2004 și, fiind abrogată legea în baza căreia a fost emis, acest ordin nu mai poate produce efecte juridice, pentru că scopul emiterii acestui ordin a fost executarea în concret a Legii nr. 92/1992, privind organizarea judecătorească și prin abrogarea acestei legi ordinul a rămas fără finalitate. Solicită să se aibă în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, prin decizia nr. 230/23.01.2008 arată că „normele de tehnică legislativă cuprinse în art. 4 alin. 3 din Legea 24/2000 – acte normative date în executarea legii, ordonanțelor sau hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă” și în consecință, un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis. Arată că Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București a formulat o adresă către Monitorul Oficial, prin care s-a solicitat să se comunice când a fost publicat acest ordin în Monitorul Oficial, iar ca răspuns la adresă s-a comunicat faptul că Ordinul ministrului justiției 1279/C/12.06.2000 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României.

Învederează instanței că, potrivit art. 11 alin. 1 și 5 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, vechiul art. 10 prevedea că: „în vederea intrării lor în vigoare, ordinele, instrucțiunile și alte acte normative se publică în Monitorul Oficial al României, după ce au fost semnate de către emitent”, iar o consecință a nepublicării acestui ordin în Monitorul Oficial al României este aceea că acest act administrativ nu îndeplinește condițiile de accesibilitate, care se realizează prin publicarea textului în Monitorul Oficial, astfel cum statuează și jurisprudența CEDO, în cauza Rotaru vs. România. Astfel, apreciază că ordinul nu mai este în vigoare și competența de soluționare a cauzelor trebuie stabilită în favoarea Judecătoriei Cornetu. Solicită să se aibă în vedere că este vorba de o competență materială, sancționată cu nulitate absolută, și nu despre o competență teritorială, având în vedere că în materia executării pedepselor normele de competență teritorială sunt de fapt norme de competență materială.

Apreciază că atunci când se precizează „instanța de executare sau instanța în a cărei circumscripție teritorială se află locul de detenție”, textul de lege are în vedere exclusiv această instanță, deci nu stabilește o competență teritorială. La acest moment, apreciază că este vorba de o competență de drept comun în ceea ce privește infracțiunile săvârșite în Jilava, poate chiar în Penitenciarul Jilava, dacă am vorbi de o infracțiune de evadare, pe baza ordinului care stabilește că cererile privitoare la deținuții din penitenciarul București Jilava și Spital Penitenciar București Jilava se judecă de

Judecătoria Sectorului 4 București. Apreciază că ordinul ministrului justiției nu mai este în vigoare, acest ordin, într-o ierarhie a legilor, este inferior ca putere legislativă legilor adoptate ulterior, Legea 304/2004 și art. 77 din Legea 275/2006 privind executarea pedepselor, asupra acestui aspect urmând să se pronunțe instanța penală și nu instanța de contencios administrativ, pentru că nu se solicită anularea acestui ordin, constatarea nelegalității lui în instanța de contencios, ci, ca instanța să constate că acest ordin nu mai este în vigoare, legea în baza căreia a fost emis fiind în prezent abrogată. Pentru aceste motive, solicită admiterea excepției și declinarea soluționării cauzei în favoarea Judecătoriei Cornetu.

Apărătorul arată că, invocarea acestei excepții, (care în opinia este o excepție de necompetență teritorială, reprezentantul Ministerului Public interpretând într-un mod original dispozițiile din Codul de procedură penală, transformând competența teritorială în competență materială), cu referire directă la acest caz creează convingerea că este vorba de un caz țintit și care ar conduce la o discriminare. Arată că discriminarea nu operează numai în cazul domnului, punându-și întrebarea ce se va întâmpla cu zecile de mii de hotărâri date de Judecătoria Sectorului 4 București, în baza ordinelor sus amintite de reprezentantul Ministerului Public, în perioada 01.10.2006 până în prezent. Solicită să se aibă în vedere că la data de 26 septembrie 2006 doamna - ministru al justiției la acea vreme a emis ordinul 2149/C /2006 prin care constata că de la data de 01.10.2006 va începe să funcționeze Judecătoria Cornetu. Învederează instanței faptul că de la acel moment și până în prezent nicio cauză care privea aspecte legate de liberările condiționate nu a fost judecată de Judecătoria Cornetu, toate excepțiile ridicate în fața Judecătoriei Sectorului 4 București fiind respinse, precum și toate cererile adresate Judecătoriei Cornetu respinse, această din urmă instanță declinând competența de soluționare în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 București. Apreciază că excepția invocată vizează cauza privind pe, existând o practică constantă a Judecătoriei Sectorului 4 București, care a soluționat zeci de mii de cereri, precum și o practică a Judecătoriei Cornetu care a respins cererile adresate acesteia. De asemenea, apreciază că, până a face interpretări cu privire la ordinele care au fost emise de miniștri ai justiției, instanța - Judecătoria Sector 4 București este legal investită cu judecarea cererii de liberare condiționată, motiv pentru care solicită respingerea excepției invocate de reprezentantul Ministerului Public.

Apărătorul, distinct de chestiunea de drept ridicată, având în vedere că numai extrem de recent Ministerul Public a descoperit problema competenței teritoriale partajate între Judecătoria Sectorului 4 București și Judecătoria Cornetu, ceea ce înseamnă o atingere adusă stabilității raporturilor juridice, siguranței juridice și unei jurisprudențe constante în care avem dreptul să credem, potrivit CEDO și jurisprudenței Curții, apreciază că această excepție are în mod vădit un caracter discriminatoriu și privește exclusiv o persoană. Solicită permisiunea de a folosi argumentele domnului procuror, deși nu subscrie la argumentele domnului procuror, dar folosind argumentele invocate de acesta va demonstra că soluția la care se va ajunge va fi absurdă, iar dacă soluția va fi absurdă, înseamnă că argumentarea domnului procuror nu poate fi

susținută. Arată că s-a susținut că, întrucât Legea 92/1992, în baza căreia a fost emis acest ordin (care nu fost semnat de ministrul justiției, ci de secretarul de stat,), a fost abrogată, ordinul și-a încetat efectele juridice și că ordinul nu mai produce efecte juridice deoarece nu a fost publicat în Monitorul Oficial, și, pe cale de consecință, se cere declinarea în favoarea Judecătoria Cornetu. Solicită aplicarea aceleași grile de raționament pentru Judecătoria Cornetu. Astfel, solicită să se aibă în vedere că Judecătoria Cornetu a început să funcționeze în baza ordinului ministrului justiției, în anul 2006, când Legea 304/2004 stabilea competența ministrului justiției de a decide chestiuni de competența instanței. Între timp, acel text din legea de organizarea judiciară a fost abrogat și competența a revenit Consiliului Superior al Magistraturii. Pe cale de consecință, aplicând exact raționamentul logic al domnului procuror, ordinul ministrului justiției privind înființarea Judecătoria Cornetu nu ar mai fi în vigoare, pentru că textul normativ pe baza căruia s-a adoptat, ar fi fost abrogat. Având în vedere că este vorba de un act normativ, înființarea unei instanțe nu este un act individual, ci este un act administrativ cu caracter normativ, garantează că Ordinul nr. 2149/C/26.09.2006 nu este publicat în Monitorul Oficial și, pe cale de consecință, nu produce efecte juridice, și astfel se solicită declinarea competenței către o instanță care nu există. Arată că nu poate accepta inconsecvența logică, și prin urmare, solicită respingerea excepției invocate, pe de o parte, pentru că este discriminatorie și aduce atingere siguranței raporturilor juridice și unei jurisprudențe bine stabilite, iar pe de altă parte, pentru că raționamentul folosit de domnul procuror este absurd, iar dacă raționamentul ar fi valabil ar trebui ca instanța să decline competența soluționării cauzei către o instanță care nu există.

Apărătorul apreciază că, în caz de admitere a excepției, cererea domnului procuror ar fi în mod vădit denegare de dreptate, motiv pentru care solicită respingerea excepției invocate de reprezentantul Ministerului Public ca vădit neîntemeiată, fiind un exercițiu abuziv al drepturilor procesuale.

Reprezentantul Ministerului Public adresează apărării o întrebare, respectiv dacă are dovada că ordinul emis de doamna, la care a făcut referire, a fost publicat în Monitorul Oficial sau dacă a formulat o cerere în acest sens, astfel cum a procedat parchetul.

Instanța respinge această întrebare pentru că nu are legătură cu problema în discuție.

Condamnatul arată că este bucuros că după 9 ani domnul procuror a descoperit Legea nr.303 și de asemenea, un ordin al ministrului justiției, care a fost de fapt semnat de domnul, Apreciază că această acțiune, la acest moment, după practica constantă în această perioadă, nu are decât un scop șicanatoriu și în mod evident această excepție este construită intuitu personae, pentru a tergiversa soluționarea pe fond a cererii, având în vedere că încă din data de 4 ianuarie 2013 a fost formulată propunerea de liberare condiționată de către comisia din cadrul Penitenciarului Jilava. Solicită respingerea acestei excepții.

Asupra excepției invocate, instanța observă că Ordinul ministrului justiției 1279/C/2000 a intrat în vigoare sub imperiul Legii nr. 92/1992, legea fiind ulterior modificată de actuala Legea nr. 304/2004. Deși Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, lege în vigoare, prevede că fostul art. 21 din Legea 92/1992 a fost abrogat, consideră că ordinul a intrat în vigoare în mod legal și își menține valabilitatea și sub imperiul legii noi, deoarece nu a fost, în calitatea sa de act administrativ, fie revocat de emitent, fie anulat cu titlu definitiv și irevocabil de către o instanță de contencios administrativ.

Instanța apreciază că acest ordin are un caracter individual, strict pentru niște cauze cu arestați dintr-un anumit loc de deținere și nu caracter normativ, de exemplu să reglementeze raporturi în ceea ce privește executarea pedepselor. Cu privire la condiția de accesibilitate, instanța constată că nu poate reține încălcarea unei astfel de reguli, a accesibilității, câtă vreme acesta ordin a fost pus la dispoziția celor interesați, respectiv la dispoziția acestei instanțe, precum și la dispoziția Penitenciarului București Jilava, care adresează propuneri în toate cauzele de liberare condiționată Judecătoria Sectorului 4 București. De asemenea, și persoanele private de libertate formulează cereri în materia executării pedepsei tot la Judecătoria Sectorului 4 București, în plus fiind și cauzele reglementate de Legea nr. 275/2006, respectiv contestații împotriva încheierii judecătorești delegate. Pentru aceste considerente, instanța respinge ca neîntemeiată excepția invocată de reprezentantul Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public solicită încuviințarea unor probe în dovedirea cererii, motivat de faptul că la dosar există doar referatul Comisiei privind individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate și o carte depusă de către petiționar. Astfel, consideră că este necesar să se administreze probe, deoarece atunci când se sesizează instanța nu se depune doar rechizitorul, ci toate probele pe care se întemeiază urmărirea penală. Apreciază că și penitenciarul trebuia să înainteze actele în baza cărora a emis procesul-verbal, și arată că va face precizări cu privire la actele pe care consideră necesar a fi înaintate. În primul rând, arată că se pune problema cu privire la fracția minimă de pedeapsă, dacă a fost sau nu executată pe baza muncii prestate. Arată că în adresa înaintată de penitenciar se precizează că a fost elaborată o lucrare științifică și au fost redactate și publicate și alte două cărți, fără a se nominaliza aceste lucrări. Apreciază că lucrarea științifică este cea pe care a depus-o petentul condamnat la dosar, în două exemplare, penitenciarul solicitând să se facă aplicarea art. 75, art. 76 din Legea 275/2006, care prevăd că, în cazul elaborării unor lucrări științifice, publicate, invenții brevetate etc se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă. S-au considerat astfel câștigate 45 de zile din pedeapsă. Arată că există nelămuriri cu privire la lucrarea elaborată de petent, și solicită lămuriri pe care să le aducă penitenciarul sau avocații, și anume, cine atestă caracterul științific al acesteia și în baza căror norme, precum și dacă există vreun organism care să ateste caracterul acesteia. Arată că a văzut cartea depusă la dosar, că postfața și prefața aparțin autorului, iar din punctul lui de vedere nu poate aprecia dacă lucrarea este științifică sau nu. Arată că într-adevăr, cartea tratează un anumit subiect, există multe referințe bibliografice, chiar la

alte cărți ale petiționarului, însă numai pe baza aprecierii domniei sale și a comisiei de la penitenciar, nu își poate da seama, personal, dacă această lucrare este științifică sau nu. Solicită emiterea unei adrese către penitenciar pentru a se preciza în baza căror criterii s-a apreciat de către comisie că lucrarea în considerarea căreia s-au dobândit 45 de zile câștig, are caracter de lucrare științifică. De asemenea, consideră important a se preciza perioada în care s-a lucrat la această carte, având în vedere că din referatul comisiei reiese faptul că este vorba de 45 de zile câștigate ca efect al muncii prestate în elaborarea acestei lucrări. Având în vedere fracția prev. de art. 76 din Legea 275/2006, apreciază că s-au lucrat 30 de zile la această lucrare. Are nelămuriri cu privire la această perioadă, întrucât, citind prefața acestei lucrări a observat că autorul susține că a lucrat 90 de zile, iar comisia recunoaște 45 de zile câștigate prin muncă, ceea ce înseamnă că s-au lucrat efectiv 30 de zile. Mai arată că, într-o cerere de preschimbare a termenului de judecată petentul condamnat a afirmat că a lucrat 35 zile la acea lucrare, iar în referatul comisiei se reține că lucrarea științifică și cele două cărți au fost elaborate în perioada 10 august – 24 decembrie 2012, ultima pagină a lucrării depusă la dosar, publicată în Monitorul Oficial, apare cu bun de tipar la data de 21 decembrie 2012, anterior perioadei în care comisia a susținut că a executat lucrarea. Astfel, solicită să se precizeze perioada în care a lucrat la respectiva carte și cât s-a lucrat. De asemenea, apreciază că, nominalizând anumite lucrări pe care le-ar fi redactat deținutul, comisia ar trebui să precizeze care sunt lucrările scrise în penitenciar. Astfel, apreciază că una din lucrări este cea depusă la dosar, iar cea de a doua este „Exerciții de libertate”, lucrare pe care și-a procurat-o personal. Solicită să se comunice dacă lucrarea „Exerciții de libertate” este cea de a doua lucrare și care este cea de a treia lucrare, precum și să se prezinte aceasta din urmă lucrare, eventual. O altă cerere a reprezentantului Ministerului Public se referă la faptul că petentul a început executarea pedepsei în Penitenciarul Rahova, motiv pentru care solicită emiterea unei adrese către Penitenciarul Rahova, pentru a se comunica perioada cât a fost încarcerat în acea unitate și comportamentul acestuia în această perioadă.

Apărătorul solicită respingerea cererilor de probatorii, întrucât este evident, au același caracter, de a încerca amânarea judecării pe fond a cauzei. Apreciază că domnul procuror este foarte preocupat de acele zile câștigate și în acest sens solicită să se aibă în vedere că, conform unei decizii prin care s-a soluționat un RIL, publicată în Monitorul Oficial 537/16.07.2008, cererea de liberare condiționată va fi examinată de instanță sub aspectul îndeplinirii tuturor condițiilor legale la momentul judecării acesteia și nu la momentul introducerii acesteia. Mai arată că, la acest moment, condamnatul a executat 283 zile din pedeapsă, ceea ce întrece cu mult fracția stabilită de comisie, și anume de 243 de zile. Din acest punct de vedere, apreciază că aceste cereri au acest caracter, de a încerca tergiversarea soluționării unei cereri care pune în discuție libertatea unei persoane. Dintr-un alt punct de vedere, precizează că o cerere adresată Spitalului Penitenciar Rahova, unde s-a aflat domnul imediat după evenimentele din 20.06.2012, nu are sens, în condițiile în care în acea perioadă dânsul a fost internat sub control și tratament medical și nu știe în ce condiții acesta a avut o atitudine sub perfuzii

și tratament de specialitate, astfel încât să pună în discuție comportamentul său în penitenciar. Mai arată că, ulterior a fost internat o perioadă scurtă la Spital Penitenciar Jilava, apoi a executat pedeapsa în regim semideschis în Penitenciarul Jilava. Solicită respingerea acestor cereri de probatorii și arată că va depune la dosar înscrisuri pe care i le va prezenta și reprezentantului Ministerului Public, care vin să completeze procesul-verbal și caracterizarea aflate la dosar. Solicită să se aibă în vedere, astăzi, la momentul soluționării cererii, că petentul condamnat a mai fost recompensat, cu suplimentarea dreptului la o vizită și a dobândit 252 de puncte credit, a participat la toate activitățile desfășurate în cadrul penitenciarului, a plătit toate datoriile către statul român care rezultau din sentința definitivă de condamnare, respectiv cheltuieli judiciare și sume confiscate. Astfel, din momentul în care sentința a rămas definitivă a început o procedură de executare voluntară a despăgubirilor la care a fost obligat către partea civilă.

Apărătorulsolicită respingerea cererilor de probatorii formulate de reprezentantul Ministerului Public. În ceea ce privește emiterea unei adrese, nu către Penitenciarul Rahova, ci către Spitalul Penitenciar Rahova, întrucât sunt două unități distincte în subordinea ANP, arată că potrivit Legii privind executarea pedepselor și Regulamentului de aplicare a acestei legi, adoptat prin Hotărâre de Guvern, se întocmește un dosar personal al fiecărui deținut condamnat aflat în executarea pedepsei și dosarul circulă odată cu deținutul, astfel că la penitenciarul unde în prezent se află domnul există toate informațiile cu privire la comportamentul acestuia din locul anterior de detenție. Așadar, comisia, când s-a pronunțat a avut în vedere nu numai comportamentul acestuia pe perioada detenției în Penitenciarul București Jilava, ci și comportamentul acestuia în Spitalul Penitenciar Rahova. Apreciază, pe cale de consecință, că această probă este inutilă.

În ceea ce privește cererea de probe privind redactarea cărții în 30 de zile, pentru a se câștiga 45 de zile solicită respingerea acesteia, nu ca absurdă, pentru că nu există text de lege în acest sens, ci tot ca neîntemeiată. Apreciază că este o matematică sui generis a spune că la 30 de zile executate se câștigă 45 de zile. Solicită să se aibă în vedere Legea 275/2006, care în art. 76 alin. 1 lit. f stabilește că „în caz de lucrări științifice publicate se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă”, deci la două zile de muncă se mai câștigă una, iar ca să se câștige 45 de zile domnul a muncit 90 de zile. Apreciază că e o matematică simplă, în sensul că nu muncesc 30 de zile și câștig 45 de zile. În ceea ce privește cererea adresată penitenciarului, de a valida caracterului științific al lucrării, arată că legea nu permite decât respingerea sa ca neîntemeiată și poate, dacă ar califica-o altfel ar săvârși o infracțiune de audiență. Pune la îndoială faptul că un procuror, și nu un procuror oarecare, ci un procuror de la unitate care se consideră a fi de elită – DNA nu poate aprecia personal dacă o lucrare de drept, și nu o lucrare de tehnologia materialelor, are caracter științific și cere părerea penitenciarului, considerând cadrele de la penitenciar ca fiind mai calificate decât un procuror de la DNA să precizeze dacă o lucrare de drept are sau nu caracter științific. Arată că domnul procuror a declarat în ședință că a văzut coperta, că a citit prefața și postfața și apreciază că dacă reprezentantul Ministerului Public ar fi citit conținutul lucrării și-ar fi dat seama că este o

lucrare științifică. Învederează instanței faptul că, caracterul unei lucrări nu se apreciază după prefață, postfață, copertă, culoare și preț, ci după conținutul propriu-zis. Arată că este convins că această cerere a reprezentantului Ministerului Public va intra în analele justiției românești. Pentru aceste considerente, solicită respingerea acestor cereri de probatorii.

Apărătorul, cu privire la natura operei, apreciază că lucrarea este originală, având în vedere că domnul nu a scris nimicuri, ci a fost mereu original. Apreciază că, în operele științifice e mai greu să fii original decât în altele, limbajul fiind standardizat, fiind vorba de fond comun de idei care trebuie îmbrăcat într-o formă anume și forma este aceea care este protejată. Cât privește însă valoarea științifică, arată că dacă domnul procuror are vreo îndoială în privința acesteia este dreptul domniei sale să o facă, și după ce o va citi, cu siguranță o poate face, însă până nu o citește, nu are dreptul să o comenteze. Dorește să informeze pe reprezentantul Ministerului Public că, de altfel nici judecătorii nu au dreptul să o comenteze, pentru că o lucrare e protejată sub singura condiție, a originalității și că nimeni nu a pus în discuție originalitatea acestei lucrări. Apreciază că reprezentantul Ministerului Public pune la îndoială ceea ce a reținut comisia, sub controlul unui judecător, însă solicită să se aibă în vedere procesul-verbal din data de 4 ianuarie în care se consemnează concluziile comisiei, această comisie fiind condusă de un judecător delegat, în funcția de președinte al acesteia, iar ca orice act care emană de la un judecător, și acest proces-verbal se bucură de prezumția de legalitate și veridicitate. Arată că dacă există îndoieli cu privire la ceea ce s-a reținut în procesul-verbal, atunci reprezentantul Ministerului Public ar trebui să afirme că suspectează judecătorul, că suspectează comisia, că ceea ce s-a reținut nu corespunde realității. Arată că atâta vreme cât nu există o înscriere în fals împotriva procesului-verbal, semnat, întocmit de o comisie și semnat de președintele comisiei, nimeni nu are voie să pună la îndoială veridicitatea, legalitatea, conținutul, exactitatea conținutului. Arată că, comisia a ajuns la concluzia că, la data de 4 ianuarie domnul îndeplinește condițiile pentru a fi liberat condiționat și a înaintat această propunere instanței de judecată. Astfel, apreciază că dacă condamnatul îndeplinea condițiile la data de 4 ianuarie și nimeni nu a contestat conținutul procesului-verbal, nu se poate face astăzi, la 12 februarie acest lucru. Solicită respingerea ca vădit neîntemeiate a probelor solicitate de parchet.

Apărătorul, arată că domnul este profesor universitar, și chiar dacă se află în boxă, titlul nu l-a pierdut. Apreciază că reprezentantul Ministerului Public, pe lângă faptul că a citit prefața și postfața, a avut la dispoziție 6 file de bibliografie, pentru a vedea câte cărți au fost consultate, pentru a rezulta o lucrare originală.

Condamnatul precizează că la Penitenciarul Jilava există o notă de la Monitorul Oficial, de la editura respectivă, care arată că bunul de tipar a fost dat în data de 23 sau 24 decembrie. Mai arată că cei de la penitenciar au verificat foarte atent această chestiune legată de durată, toate aceste aspecte, rezultând în mod evident din aprobările succesive, care probabil se află la dosarul de penitenciar. Mai precizează că intervalul de timp scurs de la data de 4 ianuarie și până în prezent a făcut în așa fel încât beneficiul

acestei lucrări științifice să fie mult diminuat. În ceea ce privește numărul de cărți scrise, lucru de care reprezentantul Ministerului Public era interesat, arată că va trimite procurorului cartea „Lumea, americanii și noi”, carte care este tipărită, dar nu este lansată, nefiind o obligație din punct de vedere al angajamentelor pe care le-a luat în cadrul penitenciarului, având în vedere că nu este bine să se lanseze toate cărțile sale din penitenciar. Arată că a așteptat momentul în care instanța va decide liberarea sa condiționată, astfel încât să o poată lansa și eventual să își permită să îl invite la lansare și pe domnul procuror. În ceea ce privește caracterul științific al lucrării, propune o inițiativă legislativă, astfel încât caracterul științific al lucrării să fie stabilit de DNA, până atunci fiindu-i greu să înțeleagă această pretenție, care în opinia sa este absurdă. Arată că lucrarea e realizată în condiții mai dificile de documentare, însă cu toate acestea, cei care au urmărit zi de zi, personalul penitenciarului, felul în care a decurs pregătirea, documentarea și elaborarea lucrării pot explica aceste aspecte. Mai arată că aceste cereri, de natură științifică, care denotă o preocupare pentru calitatea lucrărilor elaborate în penitenciar reprezintă o încercare de a amâna o discuție serioasă cu privire la condițiile și momentul liberării condiționate. Arată că se aștepta ca reprezentantul Ministerului Public să vină astăzi și să fie de acord cu liberarea sa condiționată, de îndată, având în vedere că s-a amânat această chestiune și că toate elementele pe care au încercat să le verifice, respectiv dacă nu cumva scrie pe calculator, dacă nu cumva vorbește la telefon, aspecte care la un moment dat au fost lansate drept zvon, și care ar fi trebuit să constituie baza unui eventual raport de incident, nu au dus la niciun rezultat. De asemenea, apreciază că, caracterul științific reprezintă o formă inelegantă de raportare la acest moment al dezbaterilor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, prin formularea cererilor de probatorii nu a încercat tergiversarea procesului și că, atunci când instanța este sesizată cu o cauză nu se înaintează doar rechizitoriul, ci se trimit toate probele administrate și instanța le va examina din nou, în cadrul cercetării judecătorești, astfel că și penitenciarul trebuia să depună la dosar toate actele în baza cărora a întocmit acel referat. Arată că cererea sa nu este vădit șicanatoare la adresa petentului, având în vedere că ceea ce solicită penitenciarului poate depune și domnia sa. Apreciază că penitenciarul putea depune toate lucrările petentului, sau chiar domnia sa putea depune anumite referințe bibliografice, referințe cu privire la caracterul științific al lucrării sale, putea veni cu recenzii de la profesori universitari de la Academia Română sau de la Facultatea de Drept. În plus, apreciază o chestiune, nu de matematică, cum a susținut domnul avocat, ci de aritmetică, faptul că dacă pentru 2 zile muncite se câștigă 3, se înmulțesc acestea cu 15 și rezultă că, pentru 30 de zile muncite, iar nu pentru 90 de zile, se câștigă cele 45 de zile, considerate ca executate prin muncă. Din punctul său de vedere cererile sunt perfect legale și apreciază că nu s-ar fi impus emiterea de adresă către penitenciar, dacă apărarea prezenta la acest termen cărțile, cu referințe bibliografice și lămureau și această neconcordanță cu privire la zilele câștigate, care rezultă chiar din lucrările dumnealor.

Petentul arată că există la dosar și în referat ziua de când a început această procedură de pregătire a lucrării și ziua când s-a încheiat. Apreciază că au fost îndeplinite condițiile respective.

Apărătorul, legat de bunul de tipar învederează instanței faptul că lucrarea se predă unei edituri, iar aceasta tehnoredactează lucrarea, face corecturi acolo unde poate interveni în text, acolo unde nu e cazul să le facă cu autorul împreună, și după ce toate acestea s-au realizat și tehnoredactarea este încheiată, autorul trebuie să se dea bunul de tipar, adică autorul trebuie să citească lucrarea din nou și să spună că este conformă cu opinia sa, cu ceea ce a scris și poate fi publicată, ceea ce presupune respectarea dreptului moral la inviolabilitatea autorului, de aici decurgând acest drept al bunului de tipar, pe care trebuie să-l dea întotdeauna autorul unei lucrări. Mai arată că bunul de tipar nu poate fi dat anticipat, ci este dat înainte ca lucrarea să fie dată spre publicare.

Apărătorul arată că procurorul nu a citit lucrarea și că lucrarea „Exerciții de libertate” nu reprezintă obiectul activității petentului în penitenciar. Mai arată că „Exerciții de libertate” reprezintă o punere cap la cap a tuturor editorialelor domnului, anterioare și ulterioare perioadei încarcerării, editoriale publicate în Jurnalul Național, fiecare dintre ele având o dată, prin urmare nu avea cum să reprezinte o activitate a acestuia în penitenciar. Arată că va depune cartea „Exerciții de libertate” la dosar și că aceasta nu a constituit obiectul câștigării celor 45 de zile.

Reprezentantul Ministerului Public arată că a înțeles ce s-a reținut în referatul comisiei, în sensul că s-a afirmat că s-a elaborat o lucrare științifică, care este „Reprezentarea României la UE”, pe care a pus-o în discuție, și arată că nu a spus că a citit doar prefața și postfața, ci a spus: „până și prefața și postfața aparțin autorului”, deci nu aparțin altei persoane avizate, care să exprime o părere referitoare la valoarea științifică a acestei lucrări. Arată că, fiind o lucrare de drept ar putea aprecia caracterul științific al acesteia, însă nu crede că părerea sa ar avea foarte mare importanță și consideră că este necesară părerea unui terț avizat. Arată că el poate afirma doar că nu îi place lucrarea și nu este din punctul său de vedere o lucrare științifică. Cu privire la această carte înțelege că este una din cele două, redactate, publicate, pe lângă lucrarea științifică, prin care se atestă desfășurarea unei anumite activități în penitenciar, fără ca prin redactarea acestei cărți să se câștige zile în muncă, astfel cum s-au câștigat cu privire la prima lucrare.

Apărătorul arată că, astfel cum a susținut și colegul său, având în vedere decizia dată în soluționarea unui RIL, analiza condițiilor se face nu la momentul introducerii cererii, ci la momentul judecării ei, iar dacă nu s-ar calcula nimic din munca desfășurată, din lucrările științifice, termenul ar fi de 8 luni, 1/3 din cei doi ani de pedeapsă și în raport de data încarcerării – 20.06.2012 fracția s-ar împlini pe 20 februarie, adică peste 8 zile. Apreciază că a face dovada unui câștig de 45 de zile pentru elaborarea unei cărți apare ca inutilă, pentru că apărarea face oricum dovada unui câștig de cel puțin 8 zile, cât mai este nevoie până la împlinirea termenului în care ar fi putut sta și să nu facă nimic.

Apărătorul solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, pe care arată că le va prezenta și reprezentantului Ministerului Public, fiind vorba despre un raport de recompensare, obținut la data de 14 ianuarie 2013, care nu a fost avut în vedere de comisie, dar care face parte din elementele pe care instanța le va verifica, o fișă personală a domnului cu privire la participarea la programul care se desfășoară în penitenciar, cele două ordine de plată prin care s-au achitat despăgubirile, obligațiile către statul român, 50 000 lei cheltuieli judiciare și 38 000 lei confiscare dispusă prin hotărârea definitivă care privește această cauză și o notificare către Inspectoratul de Stat în Construcții, din care rezultă că a declanșat executarea voluntară pentru suma de 3 300 000 lei, la care domnul a fost obligat în solidar cu ceilalți 5 inculpați.

Reprezentantul Ministerului Public arată este de acord cu proba cu înscrisurile solicitate. Solicită de asemenea, proba cu înscrisuri, și anume, o selecție a articolelor preluate de pe blogg-ul lui, chestiuni cu privire la atitudinea acestuia la adresa justiției, pe care le va depune la dosar, fiind vorba de cele care privesc atitudinea sa referitor la justiție, la persoanele care l-au condamnat. Apreciază importanță această probă pentru a analiza comportamentul acestuia în penitenciar și pentru a vedea dacă pedeapsa și-a atins scopul reeducării. Depune la dosar ordinul ministrului justiției și adresa înaintată către Monitorul Oficial.

Apărătorul cu privire la poziția domnului față de justiție sau anumite persoane solicită respingerea probei ca nepertinentă întrucât nu se judecă libera exprimare a unei persoane vis a vis de faptă, ci, instanța potrivit dispozițiilor legale se referă la instituția liberării condiționate, care privește atitudinea persoanei față de pedeapsă și nu față de faptă. Solicită să se aibă în vedere jurisprudența altor instanțe, care în hotărârile pe care le-au dat au arătat că art. 59 C.p. nu are legătură cu atitudinea persoanei față de faptă, față de imagine etc. Apreciază că, chiar dacă e condamnat definitiv, acesta are dreptul la exprimare, are drepturi stabilite de legea internă, la exercitarea căilor extraordinare de atac sau de CEDO, la plângeri în fața CEDO, ceea ce ar conduce practic la adăugarea la criteriile prevăzute la art. 59 C.p. a altui criteriu – atitudinea față de faptă. Apreciază că proba solicitată de parchet este nepertinentă și solicită respingerea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că nu e vorba de îngrădirea libertății de exprimare, dumnealui fiind liber să spună ce dorește, însă ceea ce declară poate fi folosit în favoarea sau defavoarea sa. Consideră că este o chestiune de a-și asuma responsabilitatea cu privire la ceea ce declară. Dimpotrivă, apreciază că petentul condamnat se bucură de o foarte mare libertate de exprimare, având în vedere situația sa actuală.

Apărătorulsolicită ca reprezentantul Ministerului Public să indice care este teza probatorie atunci când solicită încuviințarea probei cu înscrisuri.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că aceasta constă în dovezile temeinice de îndreptare, care decurg din atitudinea condamnatului, în sensul dacă a conștientizat cu privire la hotărârea judecătorească definitivă pe care o execută și care nu mai poate fi pusă în discuție, în ce constă fapta sa, pentru ce a fost condamnat

sau dacă nu a conștientizat până în acest moment și se impune continuarea executării pedepsei.

Condamnatul arată că, în ceea ce privește pedeapsa, astfel cum a fost stabilită, nu a putut și nici nu a dorit să o comenteze pentru că trebuie respectată, lucru pe care l-a și făcut și dovedit. Însă cu privire la ce a gândit și a exprimat timp de 8 ani, arată că aceste aspecte le va prezenta la CEDO. Consideră că fiecare cetățean încă mai are dreptul la exprimare, chiar dacă DNA nu este de acord, responsabilitatea sa fiind aceea de a respecta pedeapsa. Apreciază că s-a dovedit că a respectat sub toate aspectele această pedeapsă. În ceea ce privește dovezile de îndreptare, în sensul că nu s-ar angaja să nu mai candideze încă o dată la prezidențiale, arată că este o chestiune pe care ar putea-o prezenta la acest moment pentru a nu exista nervozitate în anumite zone. Arată că, dacă va fi nevoie să se introducă o anumită cenzură în ceea ce privește exprimarea se poate face acest lucru, însă domnia sa a înțeles, din examinarea documentele internaționale și din textul constituțional, că mai are voie să se exprime, inclusiv pe aspectele legate de justiție – având în vedere că Legea 303 și Legea 304 au fost inițiate de dumnealui, precum și instituția DNA a fost creată și inițiată de dumnealui. Apreciază poziția sa în legătură cu justiția în soluționarea acestei cereri nu are relevanță. Solicită respingerea acestei solicitări.

Apărătorulsolicită să fie puse la dispoziție acele extrase de pe blogg pentru egalitate de arme, pentru a vedea dacă acestea îi aparțin domnului

Instanța pune la dispoziție, spre studiu extrasele pe de blogg-ul lui depuse de reprezentantul Ministerului Public.

Apărătorul solicită să se aibă în vedere copia dosarului de la penitenciar în legătură cu această lucrare pe care domnul procuror a pus-o în discuție, actul oficial prin care petentul s-a angajat să efectueze lucrarea, precum și corespondența efectuată din penitenciar și cele două recomandări provenind de la prof.univ.drși conf.univ.dr., care reprezintă elemente ce conduc la caracterul științific al lucrării. Solicită permisiunea să depună la dosar o decizie a unui tribunal care a discutat această problemă, a tezei probante a domnului procuror, fiind vorba de Tribunalul Mehedinți – Secția Penală, care într-o cauză cu participarea procurorului DNA – cauzaa arătat că această teză probantă sau că între acele elemente care au în vedere comportamentul sau poziția persoanei față de ce s-a întâmplat nu se regăsesc în disp part. 59 C.p. Se arată în această decizie că prevederile art. 59 nu au în vedere atitudinea persoanei în raport cu fapta pentru care a fost condamnat, ci comportamentul acesteia pe perioada detenției.

Apărătorul, cu privire la caracterul științific al lucrării solicită să se aibă în vedere că domnul este specialist în drept internațional public, iar lucrarea aceasta, astfel cum rezultă din titlul și din cuprinsul acesteia este științifică, fiind o lucrare de drept internațional public, acest lucru neputând fi contestat. Apreciază că reprezentantul Ministerului Public contestă altceva, și anume valoarea acestei lucrări. Cu privire la acest aspect, arată că valoarea unei lucrări științifice nu o hotărâm noi, nici măcar cei care o citim, ci arată că, în ceea ce privește valoarea unei lucrări, timpul este cel

care îi conferă caracterul nemuritor. Solicită să se aibă în vedere că instanța are în fața sa o lucrare științifică, scrisă conform angajamentului, în domeniul dreptului internațional public.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, studiind aceste recomandări a constatat că cele 3 recomandări, provenind de la profesori universitari reprezintă practic recomandări ca domnul să realizeze o lucrare în acest domeniu și nu rezultă că au citit lucrarea gata realizată, ci că dumnealor își exprimă dorința ca dumnealui să realizeze o lucrare.

Instanța, având în vedere că în prezenta cauză este vorba de o propunere de liberare condiționată formulată de Penitenciarul București Jilava, organ al statului, din cadrul ANP, într-o comisie prezidată de un magistrat, arată se va pronunța mai întâi asupra probelor solicitate de Ministerul Public. Cu privire la emiterea unei adrese către penitenciar pentru a se preciza cât și cum a lucrat condamnatul, precum și cu privire la aprecierea asupra lucrării și dacă a avut un comportament conform normelor penitenciare pe perioada detenției în Penitenciarul Rahova, în raport de dispozițiile art. 59 C.p., care se referă la buna conduită, stăruința în muncă, dovezi temeinice de îndreptare și executarea fracției de 1/3, ținând cont de vârsta condamnatului, (art.59 C.p. și art. 60 C.p.) respinge ca neconcludentă și neutilă cauzei proba cu înscrisuri solicitată cu privire la aceste aspecte. Sub aceeași motivare, neconcludentă și neutilitate pentru cauză, respinge solicitarea de emitere a unei adrese către Spital Penitenciar Rahova, cu privire la comportamentul condamnatului, ținând cont că în procesul-verbal al comisiei sunt descrise în detaliu aceste aspecte, precum și faptul că dosarul individual urmează condamnatul oriunde s-ar afla.

Cu privire la proba cu înscrisuri depusă la dosar de reprezentantul Ministerului Public, prin care solicită să se dovedească inexistența dovezilor temeinice de îndreptare, instanța prorogă discutarea acesteia cu ocazia concluziilor pe fond. Cu privire la proba cu înscrisuri solicitată de apărare, înscrisuri întocmite după analiza din data de 4 ianuarie, instanța încuviințează proba, apreciind-o utilă cauzei. Cu privire la caracterul științific, instanța are în vedere și momentul la care ne aflăm, 12 februarie, precum și dispozițiile acelei decizii date în soluționarea unui RIL, conform cu care oportunitatea se apreciază la momentul judecării și nu la momentul introducerii cererii.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că nu s-a dovedit realizarea fracției minime de pedeapsă raportat la faptul că nu s-a dovedit caracterul științific al acelei lucrări, motiv pentru care solicită respingerea cererii ca inadmisibilă, fracția minimă de pedeapsă îndeplinindu-se la data de 19 februarie, dacă se face abstracție de zilele considerate ca executate pe baza muncii prestate. Arată că dacă instanța va lua în considerare și aceste zile considerate ca executate pe baza muncii prestate din fracția de pedeapsă, apreciază cererea ca neîntemeiată. Cu privire la referatul comisiei arată că, pe lângă faptul că nu a precizat titlurile lucrărilor și a trebuit să le identifice dumnealui, pe lângă incorectitudinile prezentate acolo referitoare la datele de elaborare a lucrării,

Învederează instanței faptul că, comisia a reținut că lucrarea a fost elaborată în perioada 10 august - 24 decembrie, precum și alte două volume care au fost și publicate. Mai arată că unul dintre cele două volume la care face aprecieri comisia – „Exerciții de libertate” în aprecierea sa se contabilizează greșit ca o activitate desfășurată de deținut în penitenciar, având în vedere și faptul că, chiar pe prima pagină a acestei lucrări se precizează că editorialele prezentate în acest volum au fost publicate în Jurnalul Național în perioada 1 septembrie 2010- 22.06 2012 și cuprinde articole scrise anterior. Arată că pentru lucrarea științifică petentul condamnat a câștigat zile în muncă, iar celelalte două cărți le apreciază ca pe o activitate meritorie desfășurată de petent în penitenciar, care nu a avut alte preocupări, cu precizarea că pentru aceste din urmă cărți nu a câștigat zile în muncă. Depune la dosar copia primei pagini din această carte, „Exerciții de libertate”. Apreciază că această lucrare nu e redactată în penitenciar, iar comisia este incorectă când face asemenea aprecieri. Cu privire la dovezile temeinice de îndreptare” apreciază că nu sunt îndeplinite, având în vedere înscrisurile depuse la dosar. Arată că dacă, de obicei, cu privire la un deținut comun nu poate trage asemenea concluzii din alte acte exterioare, pentru că activitatea sa este strict cea înfățișată în referatul comisiei, câtă vreme este vorba de un deținut care arată că face uz de libertatea de exprimare și se exprimă pe blog-ul său personal, consideră că articolele care îi aparțin, cu referire directă la justiție, la hotărâre, la judecătoria care l-a condamnat, pot oferi o idee dacă s-au dat sau nu dovezi temeinice de îndreptare.

Mai arată că în toate acele articole din 20.06.2012 până în prezent condamnatul pretinde că e deținut politic și deci, nu recunoaște autoritatea judecătorească care l-a condamnat. Mai arată că se contestă hotărârea judecătorească definitivă, care a fost și pusă în executare și apreciază că una este să te declari nevinovat în fața completului de judecată pe parcursul judecării procesului, în toate fazele procesuale, lucru care se întâmplă în cazul a 90 % din inculpați și alta este să continui acest lucru după ce justiția s-a pronunțat, hotărârea a rămas definitivă și ea trebuie respectată în cel mai mic amănunt, cu atât mai mult cu cât condamnarea a fost dispusă de ICCJ, de 7 judecători, 2 judecători la fond și 5 judecători în recurs, care au apreciat că se face vinovat de faptele reținute. Solicită să se aibă în vedere că se contestă modalitatea de desfășurare a procesului penal, că se contestă prejudiciul, prejudiciul în documente contabile fiind 0, dar spunecă „prejudiciul nu e ce am cheltuit, ci ceea ce nu am încasat”, în articolul „Tot despre prejudiciul de la ISC”. O altă remarcă, care i se pare deplasată „Prejudiciul ISC – să fim serioși” – titlul articolului de pe blogg , este: „nu s-ar putea totuși ca banii să meargă ca donație din partea noastră direct din bugetul nostru la bugetul DNA?” Astfel, cu privire la acest prejudiciu s-au achitat cheltuielile judiciare și confiscarea specială dispusă, ca măsură de siguranță specială și nu s-a achitat acel prejudiciu care se contestă, fiind vorba de pornirea procedurii de executare silită de către partea vătămată constituită parte civilă. Apreciază că în cele 7 luni și jumătate trecute de la condamnare și punere în executare a hotărârii penale, practic s-au făcut primele demersuri pentru punerea în executare și a dispozițiilor civile din această hotărâre.

Cu privire la articolul „despre eliberarea condiționată”, arată că petentul își pune problema de ce instanța nu ar accepta mai repede liberarea sa condiționată, pentru că astfel, prin acordarea unui termen mai lung, prin respingerea acelor cereri de preschimbare a termenului de judecată, cu prelungirea termenului cu 30 de zile s-au cheltuit de la bugetul de stat de circa 500-1000 euro. Consideră că aceste comentarii nu își au rostul cu privire la soluțiile pronunțate de către o instanță judecătorească. Apreciază că dacă domnul voia într-adevăr să repare ceva la bugetul statului, trebuia să achite prejudiciul până în prezent și era un lucru în favoarea sa. De asemenea, solicită să se aibă în vedere că se contestă celeritatea procesului penal, condamnatul a fost foarte nemulțumit, și în articolele sale de pe blog a exprimat acest lucru, de modalitatea foarte rapidă în care s-a judecat recursul la ICCJ. Solicită să se constate că dacă în acel caz a contestat celeritatea, nu același lucru se poate spune cu privire la celeritatea cu care a fost soluționată cererea de liberare condiționată, petentul condamnat fiind foarte nemulțumit în articolele publicate referitor la cele două cereri de preschimbare a termenului de judecată respinse. Mai arată că se fac aprecieri care nu își au rostul la adresa a 2 judecătoriși, care au pronunțat hotărârea pe fond. Consideră că aceste aprecieri nu își au rostul și nu dovedesc o atitudine de reeducare și îndreptare a domniei sale, cu atât mai mult cu cât beneficiază de acea libertate de exprimare chiar în penitenciar, iar cei vizați sunt judecători sau poate procurori în viitor, persoane care nu pot face afirmații, fiindu-le interzis prin statutul profesiei să răspundă în presă atacurilor care vin din partea altcuiva. Apreciază că această atitudine nu dovedește o atitudine de îndreptare. Pentru aceste motive, apreciază că propunerea de liberare condiționată se impune a fi respinsă ca nefondată și solicită fixarea unui termen de reiterare, iar cheltuielile judiciare să rămână în sarcina statului.

Condamnatul arată că articolele depuse de reprezentantul Ministerului Public îi aparțin și că îi pare rău că nu au putut fi printate și comentariile la aceste articole. Se depun la dosar extrasele de pe blogg-ul

Apărătorul solicită să se aibă în vedere că instanța judecă un om excepțional aflat într-o situație excepțională, care a înțeles, atunci când a intrat în această situație excepțională că trebuie să se supună și s-a supus tuturor regulilor din penitenciar. Solicită să se aibă în vedere actele comisiei, comisie condusă de un judecător care a analizat toate problemele privind admiterea sau respingerea acestei propuneri. Învederează instanței faptul că această comisie a analizat cu atenție cele trei criterii prevăzute în lege. Astfel, fracția a fost calculată corect: fiind compusă din 193 de zile perioadă executată efectiv, la care se adaugă 6 zile de arest preventiv și 45 zile considerate ca executate pe baza muncii prestate. Solicită să se aibă în vedere că la data de 4 ianuarie 2013 membrii comisiei au constat ca executate efectiv, la care se adaugă cele considerate ca executate pe baza muncii prestate 244 de zile, cu una în plus față de cele 243 de zile, fracția minimă. Având în vedere că petentul condamnat a executat, până la acest moment – 12 februarie 283 de zile, zile executate efectiv, la care se adaugă cele considerate ca executate pe baza muncii prestate, apreciază că este îndeplinită condiția privind executarea fracției. În ceea ce privește stăruința în muncă, arată că munca sa a

fost una intelectuală, dovedită din toate punctele de vedere, recunoscută de comisie, a realizat o lucrare științifică, publicul fiind cel care va da verdictul cu privire la această lucrare științifică. Solicită să se aibă în vedere că din dovezile aflate la dosar reiese faptul că s-a implicat nu numai în această activitate intelectuală, ci și în programele desfășurate în cadrul penitenciarului, fiind rugat de personalul locului de deținere, având în vedere experiența și competența sa profesională și de viață să țină prelegeri în fața celorlalte persoane care l-au ascultat cu multă atenție. Arată că acele persoane nu au mai văzut un asemenea om, cu o asemenea experiență profesională și de viață, fiind încântate de lucrurile care s-au discutat acolo. Învederează instanței, cu privire la dovezile temeinice de îndreptare faptul că, conform procesului-verbal al comisiei aceste dovezi temeinice de îndreptare au fost consemnate în respectivul proces-verbal. Astfel, domnul „are un comportament constant pozitiv”, iar timpul executat din pedeapsă a fost suficient pentru atingerea scopului acesteia, fiind o concluzie a celor 7 membri ai comisiei. Solicită să se aibă în vedere persoana sa – profesor universitar, om cu o mare competență în multe domenii, om cu o mare experiență de viață, iar Comisia și-a dat seama că un asemenea om a dat nu dovezi temeinice de îndreptare, ci a dat dovadă că a înțeles sensul pedepsei. Solicită să se aibă în vedere comportamentul psihologic al domnului „personalitate structurată, un nivel înalt de coeziune, adaptare matură, bazată pe sistem de valori morale. Este orientat spre certitudinea pe care o oferă ordinea deja stabilită.”

Cu privire la problema unor despăgubiri generate ca urmare a unei hotărâri judecătorești, apreciază că nu figurează printre criteriile prevăzute de art. 59 C.p. și cu toate acestea, astfel cum rezultă și din dovezile aflate la dosar, către bugetul statului s-au plătit cheltuieli judiciare și confiscarea, și nu așa cum a afirmat domnul procuror, prejudiciul nu se duce la bugetul statului, prejudiciul fiind al unei părți civile. Arată că dorește să încheie această pledoarie cu un citat, un citat care spune foarte mult despre personalitatea domnului: „Pot exista procese în care să fii condamnat fără probe reale, dar în istorie totul se petrece sub privirile a milioane de ochi și generează mărturii și dezbateri. Nu mai sunt posibile condamnările în tăcere.”

Apărătorul arată că îl cunoaște pe domnul înainte de a-l întâlni și de a-l apăra, din pozițiile publice pe care le-a avut în legătura cu justiția. Având în vedere faptul că s-a pus în discuție atitudinea sa față de justiție și se impută poziția incorectă față de judecător, solicită să se aibă în vedere că în anii 1990 domnia sa, cu referire la problemele justiției spunea, despre judecătorul din România: „judecătorul din România trebuie să aibă statutul celui din Marea Britanie”. De asemenea, solicită să se aibă în vedere că domnul are merite în reforma justiției, a făcut lucruri importante în domeniul justiției, a înființat inclusiv Parchetul Național Anticorupție. Solicită judecarea acestuia pentru ceea ce a fost și ceea ce este: un cercetător de excepție, un profesor de excepție, autor de cărți juridice de o importantă valoare, este om politic, este omul politic care a marcat destinul României, un om preocupat de problemele țării, un om care a performat ca prim ministru. Apreciază că nici adversarii cei mai înverșunați și aflați și astăzi la putere nu îi contestă acest lucru. Faptul că a comentat

o hotărâre judecătorească apreciază că reprezintă un drept recunoscut din anii 1973 prin Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului, Declarația Universală a ONU. De asemenea, apreciază că are dreptul de a se exprima oriunde s-ar afla, iar în ceea ce privește discuția cu privire la un nume -, această problemă de drept privește nu numai parchetul, dar și pe toți, cei pe care ne judecă. Arată că problema de drept este decretul de numire în funcție a doamnei judecător, și anume, dacă are dreptul de a se numi judecător o persoană care nu are decret de numire în funcție. Solicită să se aibă în vedere că în hotărâre se specifică „nu există dovezi de vinovăție directă, dar clasa politică este coruptă, iar este simbolul clasei politice corupte și trebuie condamnat.” Apreciază că pentru prima dată în istorie un simbol este condamnat în numele unei vinovății colective. În ce privește poziția sa față de hotărâre arată că i-a fost greu să admită că e vinovat, când știa că e nevinovat, acesta fiind și motivul pentru care a vrut să își ia viața, incidentul respectiv fiind real și nu fabricat. Arată însă că a înțeles să execute pedeapsa, să aibă o conduită ireproșabilă în penitenciar. În ceea ce privește afirmația că, dacă domnul ar fi pus în libertate statul ar cheltui mai puțin, apreciază că nu este greșită, având în vedere că încearcă să pună în discuție un principiu de politică penală. Apreciază că toate condițiile pentru a fi liberat condiționat sunt îndeplinite și că procesul-verbal din data de 4 ianuarie este un înscris autentic, se bucură de prezumția de legalitate, validitate și veridicitate, neputând fi contestat de către reprezentantul Ministerului Public decât dacă se înscrie în fals, atfel, trebuie să producă efectele pentru care a fost întocmit. Solicită să se aibă în vedere că examinând procesul-verbal, precum și probele depuse la dosar reiese faptul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 59 și art. 60 C.p. Pentru aceste motive, solicită admiterea propunerii de liberare condiționată.

Apărătorul, în ceea ce privește propunerea comisiei, apreciază că sunt îndeplinite toate condițiile, și anume, comportament, dovezi temeinice de îndreptare etc și speră ca DNA să nu facă împotriva celor din Comisie, ceea ce a făcut celor care pe parcursul procesului au încercat să spună adevărul, inspectorii fiscali care au afirmat că nu există prejudiciu fiind trimiși în judecată, medicul care l-a tratat fiind trimis în judecată, etc. Cu privire la prejudiciu, apreciază că se face confuzie între două instituții, având în vedere că e vorba de liberare condiționată și nu de reabilitare, la reabilitare existând această condiție. Arată că acolo unde legea distinge și interpretul trebuie să o facă. Dar dacă această condiție figurează expres la instituția reabilitării, iar la liberarea condiționată nu există această condiție, apreciază că reprezentantul Ministerului Public adaugă la lege. Apreciază, de asemenea că reprezentantul Ministerului Public adaugă la lege atunci când vorbește de atitudinea publică domnului față de pedeapsă, hotărâre, judecători etc. Solicită să se aibă în vedere că nici în coduri, nici în constituție nu se specifică că dacă o persoană este condamnată definitiv ea este datoare la autoflagelare publică, e datoare să trimită scrisori de mulțumire judecătorilor care au condamnat-o, e datoare să trimită scrisoare de mulțumire procurorului care a acuzat-o și eventual să își repudieze avocații care au apărat-o. Apreciază că poziția parchetului este disperată, petentul condamnat îndeplinind toate condițiile și atunci parchetul spune:

„nu vă mai uitați la condițiile din lege, vă adaug eu condiții la lege și uitați că pe alea nu le îndeplinește.” Faptul că a început executarea voluntară a sumei stabilite cu titlu de obligație civilă față de partea civilă, după câteva luni, e perfect explicabil, având în vedere că suma este foarte mare și că petentul se afla în detenție, deci nu avea cum să achite prejudiciul, toate bunurile lui mobile și imobile fiind sechestrate, fiind vorba de o imposibilitate obiectivă. Solicită însă să se aibă în vedere faptul că după ce s-a început executarea voluntară printr-o notificare, răspunsul a fost: „refuzăm executarea voluntară, noi stăruim în executarea silită.” Arată că dorește să depună la dosar înscrisul ce emană de la executorul judecătoresc.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune ca apărarea să depună la dosar înscrisul sus menționat.

Cu privire la afirmația domnului procuror: „dacă cu privire la un deținut comun nu pot face aprecieri, în acest caz ...” își pune întrebarea dacă mai există și alte tipuri de deținuți decât deținuți comuni și dacă pentru parchet nu e vorba de o situație după lege, ci este vorba de altceva. Solicită ca instanța să privească acest caz ca pe toate celelalte, ca instanța să aprecieze exclusiv după lege, solicită să se aibă în vedere faptul că toate condițiile sunt îndeplinite și să se dispună admiterea propunerii.

Reprezentantul Ministerului Public, referitor la ultima remarcă, „deținut comun” constată că a fost ruptă din context și arată că s-a referit la faptul că nu oricine din penitenciar poate comunica așa cum o face deținutul Astfel că nu oricine scrie din penitenciar zilnic de pe calculator pe blogg-ul personal, astfel cum se întâmplă în cazul domnului Arată că s-a referit la faptul că are o libertate de exprimare dincolo de cea a unui deținut comun, avându-se în vedere că este în penitenciar, iar referitor la această libertate de exprimare, pe lângă faptul că nu e vorba de îngrădire a libertății la exprimare, apreciază că odată ce face o afirmație pe acel blogg sau ziar, lucrare, carte, petentul trebuie să își asume răspunderea pentru declarația pe care o face. Mai arată că un vechi principiu e acela că hotărârea judecătorească nu se mai discută, o hotărâre judecătorească se execută atât pe latură penală, cât și pe latură civilă și orice discuție din partea condamnatului apreciază că nu își mai are rostul. Susține că nu adaugă la lege atunci când afirmă că achitarea prejudiciului este o condiție pentru a se dispune liberarea sa condiționată. Arată că este un element subiectiv după care poate aprecia atitudinea sa de îndreptare, dovedită prin faptul că dorește să repare urmările faptei sale și că ar fi privit acest lucru în favoarea domniei sale, dacă ar fi făcut dovada achitării prejudiciului.

Apărătorul apreciază că reprezentantul Ministerului Public se află într-o confuzie, cu privire la faptul că petentul are la dispoziție un computer în celula sa. În fapt, domnul este vizitat de familie și avocați și toate manuscrisele sale sunt transpuse apoi, fie pe blogg-ul personal, fie transmise la redacție. Apreciază că reprezentantul Ministerului Public știa acest lucru, având posibilitatea să studieze acel proces-verbal. Arată că există într-adevăr o propunere de lege ferenda, dar la acest moment nu este permis ca deținutul să aibă sisteme de comunicație în cameră. Legat de aspectul că hotărârea se execută nu se discută, arată că la armată ordinele se execută și

nu se discută, dar și cele ilegale nasc niște lucruri. Solicită ca instanța să dea eficiență principiului că nimeni nu este mai presus de lege și arată că din punctul de vedere al DNA domnul este mai prejos de lege.

Apărătorul, cu privire la prejudiciu solicită să se constate că atunci când și-au exprimat disponibilitatea de a executa de bună voie obligațiile civile, partea civilă ISC a spus că nu se poate, pe o parte, iar pe de altă parte toate bunurile sunt sechestrare. În ceea ce privește hotărârea și discutarea hotărârilor solicită ca domnul procuror să propună desființarea căilor extraordinare de atac, contestația în anulare și revizuirea, să desființeze CEDO pentru că aceasta ar avea drept consecință imposibilitatea de a pune vreodată în discuție hotărârea.

Apărătorul prezintă instanței manuscritele petentului în dovedirea susținerii cu privire la existența sau nu a unui mijloc de comunicare în celulă.

Condamnatul arată că a remarcat că domnul procuror respectă art. 131 din Constituție, care prevede că Ministerul Public apără drepturile și libertățile cetățenilor și apreciază că drepturile și libertățile sale au fost foarte bine apărate de reprezentantul DNA. În ceea ce privește aspectele care au fost invocate, în primul rând în legătură cu cărțile arată că, conform Legii 275/2006 privind executarea pedepselor, nu a avut voie să scrie la lucrarea științifică decât 5 zile pe săptămână. Arată că, întâmplător, și în zilele de week-end a continuat să scrie, neavând alte activități la îndemână și în felul acesta a pregătit alte lucrări, una fiind „Exerciții de libertate”, care este o selecție a unor articole, ceea ce înseamnă că a lucrat, că a tehnoredactat sau mai bine zis a pregătit pentru tipar această lucrare. Cu privire la cartea „Lumea, americanii și noi” arată că este tipărită, dar că nu este relevantă decât sub aspectul unei activități continue în interiorul penitenciarului, în această perioadă de week-end, care nu poate fi contabilizată conform regulilor din penitenciar. Arată că în acest context trebuie înțeleasă remarca celor de la comisia din penitenciar, care menționează aceste aspecte. Învederează instanței faptul că ar fi putut depune și volumele pe care le-a lansat zilele trecute, care reprezintă în mod evident o activitate de selectare, o activitate intelectuală, dar nu se înscrie în cerința minimă pe care a dorit să o realizeze în intervalul de timp menționat. Cu privire la aspecte legate de articolele sale, apreciază că este o capcană în care domnul procuror dorește să îl atragă. Solicită să se aibă în vedere că nu este o persoană care confundă justiția în ansamblu, cu unul sau altul dintre judecători, ci este vorba de anumite chestiuni concrete pe care el le-a pus în discuție, iar dacă nu are dreptate, evident că se poate da un răspuns, existând Consiliul Superior al Magistraturii, inspecția judiciară, care poate interveni la solicitarea unui magistrat. În legătură cu lucrarea științifică solicită să știe dacă domnul procuror are nevoie de cineva care să spună că opiniile sale sunt corecte și s-ar putea să descopere că nu sunt corecte, având în vedere că a criticat pe unii, pe alții, a spus anumite lucruri care poate deranjează, a dat anumite stative cu privire la anumite decrete în anumite perioade și apreciază că cei 40 de ani în care a fost profesor-cercetător sunt o suficientă garanție în legătură cu această lucrare, pentru care eventual ar beneficia de 8 zile care să fie deduse din cele 8 luni și se miră că nu a fost contestat și certificatul său de naștere. Apreciază că Reprezentantul Ministerului Public

sugerează crearea unei instituții noi juridice, și anume deținerea preventivă, pentru că ceea ce încearcă a se face aici, în afara unor argumente concrete, dovedește această intenție. Apreciază că există și un element de rea credință, pentru că domnul procuror știa că nu a avut la dispoziție un calculator sau telefon mobil și arată că probabil că au fost unii care au încercat să creeze un astfel de incident, pe un anumit precedent, realizabil în alte situații, dar nu au reușit. Arată că își menține punctele de vedere politice, opiniile pe care le-a exprimat și că a respectat și respectă hotărârile judecătorești, inclusiv pe cele care în forul său interior sau în unele poziții publice le-a comentat.

INSTANȚA

Deliberând, constată:

La data de 09.01.2013, sub nr. 566/4/2013, a fost înregistrată pe rol cauza prin care Comisia de individualizare din cadrul Penitenciarului București Jilava a propus liberarea condiționată a condamnatului din pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Secția Penală (MEPI nr.196/2012 emis de Tribunalul București-Secția I Penală).

La propunere s-au atașat procesul-verbal nr. 1/04.01.2013 al comisiei menționate și caracterizarea condamnatului.

La datele de 09.01.2013 și 16.01.2013 au fost depuse cereri prin care condamnatul a solicitat preschimbarea termenului stabilit inițial (12.02.2013), acestea fiind respinse prin încheierile din camera de consiliu din datele de 10.01.2013 și 18.01.2013, reținându-se neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 291 alin. 3/1 Cpp.

La prima cerere de preschimbare a termenului au fost atașate două exemplare ale lucrării "Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene" având ca autor pe condamnatul

Cu ocazia dezbaterilor din ședința publică din 12.02.2013, reprezentantul Ministerului Public a depus la dosar înscrisuri în susținerea excepției de neкомпетенță materială a Judecătoriei Sectorului 4 București (Ordinul Ministrului Justiției nr. 1278/C/12.06.2000, despre care s-a susținut că nu mai este în vigoare, adresă din 01.02.2013 a Regiei Autonome Monitorul Oficial). Excepția fost respinsă de instanță în baza considerentelor redade în partea introductivă a prezentei. La aceeași dată apărătorii condamnatului au depus la dosar, în copie, înscrisuri în susținerea propunerii de liberare condiționată (decizia penală nr. 387/R/2011 a Tribunalului Mehedinți-Secția Penală, adresă a BEJ Țimnea Vicențiu Pascal, notificare adresată Inspectoratului de Stat în Construcții privind achitarea voluntară a obligației civile stabilite în sarcina condamnatului, ordine de plată din 28.07.2012, extrase din aplicația "Prisoners `s Management" privind participarea condamnatului la programe educative, raport de recompensare din 24.01.2013, cereri și angajament adresate administrației locului de deținere și aprobări ale acestora, recomandări semnate de cadre universitare privind oportunitatea realizării de către condamnat a unei lucrări științifice, fotocopia unei lucrări intitulate "Exerciții de libertate" având ca autor pe condamnatul). Cu aceeași

ocazie, reprezentantul Ministerului Public a depus la dosar înscrisuri în susținerea concluziilor de respingere ca neîntemeiată a propunerii de liberare condiționată (extrase de pe articole publicate de condamnat pe internet- blogg).

Din procesul verbal, dresat de comisia menționată, prezidată de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, se retine că detinutul se află în executarea unei pedepse de 2 ani închisoare (pentru o infracțiune prevăzută de Legea nr. 78/2000) aplicată prin sentința penală nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție –Secția Penală (MEPI nr. 196/2012 emis de Tribunalul București-Secția I Penală), pedeapsa începând la 26.06.2012 și urmând să expire la 19.06.2014. Se arată că pentru a putea fi liberat condiționat condamnatul trebuie să execute fracția de 1/3 din pedeapsă, respectiv 243 zile închisoare, acesta executând în total 244 zile închisoare (la momentul 04.01.2013) în care s-au inclus 193 zile efectiv executate, 6 zile arest preventiv și 45 zile considerate executate ca urmare a muncii prestate (elaborarea unei lucrări științifice).

Conform caracterizării atașate la procesul-verbal mai rezultă că detinutul (aflat la prima analiză) a avut un comportament foarte bun pe perioada detenției, nefiind sancționat disciplinar. S-a mai arătat că deținutul a participat la activitățile educative organizate în penitenciar (17 programe), desfășurând și o activitate de redactare a unei lucrări științifice, aspecte în considerarea cărora a fost recompensat de 3 ori cu suplimentări ale dreptului la vizită . Pentru toate acestea, Comisia a apreciat ca timpul executat de condamnat din pedeapsă este suficient pentru reeducarea sa, motiv pentru care a propus liberarea condiționată.

Analizând cererea în lumina prevederilor legale în materia liberării condiționate (art. 59, art. 60 alin. 2 Cp), instanța retine că poate fi liberat condiționat condamnatul care a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută în mod obligatoriu de lege, este disciplinat, stăruitor în muncă și dă dovezi temeinice de îndreptare (condiții principale), ținându-se seama și de antecedentele sale penale (condiție secundară).

Raportând aceste criterii legale la situația ce rezultă din actele aflate la dosarul cauzei, instanța apreciază că prin executarea fracțiunii obligatorii de pedeapsă, condamnatul a dobândit o vocație la acordarea beneficiului liberării condiționate, urmând ca instanța să aprecieze dacă, în funcție și de celelalte criterii stabilite de lege, este oportună acordarea liberării condiționate.

Privitor la condiția fracției obligatorii, instanța observă că deținutul, în vârstă de 62 ani, a executat fracția legală de o treime din pedeapsă însumând 730 zile, adică 243 zile. La momentul discutării în comisia de individualizare (04.01.2013) condamnatul acumulase un total de 244 zile închisoare, compus din 199 zile efectiv executate și 45 zile câștig obținut ca urmare a elaborării unei lucrări științifice publicate. La acest moment condamnatul are un total de 284 zile câștigate și executate.

Relativ la modul de acordare a zilelor câștig, dispozițiile art. 76 alin. 1 lit. f din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 83/2010, prevăd că pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii

prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se calculează la modul că se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă.

Din textul menționat reiese că elaborarea unei lucrări ce presupune efort intelectual este asimilată muncii fizice, fiind însă necesar ca lucrarea să fie științifică și să fie publicată. Din modul în care este redactată norma nu rezultă vreo condiție cu privire la cine stabilește caracterul științific sau non științific al unei lucrări, ci doar se cere ca lucrarea să fie publicată, condiție care în speță este îndeplinită, cartea "Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene" fiind publicată la Editura Monitorul Oficial R.A., în anul 2013. Privitor la caracterul științific al lucrării, instanța apreciază că acest aspect este, pe de o parte, stabilit de autor prin tematica abordată, în speță probleme de drept internațional, comunitar și constituțional. Pe de altă parte, determinarea caracterului științific și implicit a valorii lucrării și a părerilor exprimate de autorul urmează a fi făcută de specialiștii în domeniu, pe calea unor materiale critice (recenzii, articole în presă ori publicații de specialitate, etc.) ori pe calea unor dezbateri în cadrul învățământului universitar/postuniversitar.

În cauza de față instanța constată că acordarea a 45 zile câștig s-a făcut în conformitate cu dispozițiile legale arătate, în contextul în care procesul-verbal al comisiei de individualizare și caracterizarea, acte autentice emise de o autoritate a statului român și care se bucură de o prezumție de legalitate și temeinicie, evidențiază că lucrarea științifică "Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene" a fost realizată în perioada 10.08.2012-24.12.2012. Că lucrurile stau astfel o demonstrează și aprobarea cererilor formulate de deținut la 10.08.2012 și 21.08.2012 prin care acestuia, conform propunerilor comisiei de selecție muncă din Penitenciarul Jilava făcute în conformitate cu disp. art. 59 alin. 1 și 3 din Legea nr. 275/2006, i s-a permis să lucreze la elaborarea lucrării 8 ore pe zi (40 ore/săptămână) și apoi 10 ore zi (50 ore pe săptămână). Mai trebuie observat că la momentul la care administrația penitenciarului a luat cunoștință că urmează a fi elaborată lucrarea amintită, deținutul a semnat un angajament în cadrul căruia declară că lucrarea nu va aduce atingere legii privind drepturile de autor.

Pentru toate acestea, instanța nu va primi susținerile reprezentantului Ministerului Public conform cu care nu este îndeplinită fracția legală, cu referire directă la caracterul științific al lucrării arătate sau la timpul alocat acesteia. În legătură cu timpul alocat elaborării lucrării, care, conform susținerilor arătate este mai mic cu 3 zile decât cel evidențiat de caracterizare, marcat de perioada scursă între 10.08.2012 (data începerii lucrului) și 21.12.2012 (data când s-a dat bun de tipar), instanța reține că această împrejurare nu mai prezintă relevanță la acest moment, date fiind cele statuate prin Decizia nr. 67/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție –recurs în interesul legii (M. O. nr. 537/16.07.2008), conform cu care cererea (în speță propunerea) de liberare condiționată va fi examinată de instanță, sub aspectul îndeplinirii tuturor condițiilor legale (fracție, stăruință în muncă și dovezi temeinice de îndreptare, n.i.), la momentul judecării acesteia, și nu la momentul introducerii ei.

Cu privire la condiția "disciplinat " , instanța constată că este îndeplinită în condițiile în care caracterizarea atașată procesului-verbal atestă că deținutul a avut un comportament conform întru totul cu exigențele și rigorile pe care le presupune mediul carceral, nefiind sancționat niciodată.

De asemenea, instanța reține că este îndeplinită și condiția dovezilor temeinice de îndreptare, concluzie ce rezultă din aceeași caracterizare care relevă participarea constantă a condamnatului la nu mai puțin de 17 programe educaționale pe parcursul cărora s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane private de libertate, fapt ce a condus la acordarea a 3 recompense constând în suplimentări ale drepturilor. (la 23.10.2012, 22.11.2012 și 201.12.2012). Mai este de observat că deținutul, ulterior analizei din 04.01.2013 care a precedat prezenta propunere, a continuat în aceeași manieră, la data de 24.01.2013 fiind din nou recompensat cu suplimentarea drepturilor la pachet și vizită (a se vedea extrasul din aplicația "Prisoners `s Management" și raportul de recompensare).

Susținerea procurorului în sensul neîndeplinirii condiției dovezilor temeinice de îndreptare, rezultând din faptul că deținutul a publicat pe internet, prin intermediul unor materiale scrise predate familiei, articole în care critică sistemul judiciar din România, inclusiv aprecieri la adresa magistraților care au dispus condamnarea sa, nu poate fi primită deoarece prevederile art. 59 alin. 1 Cp au în vedere **exclusiv conduita deținutului** pe perioada încarcerării și eforturile depuse de acesta pe calea reinsertiei sociale, nu și atitudinea sa față de faptă sau față de organele judiciare care l-au urmărit penal și apoi condamnat. Considerăm că materialele prezentate de procuror, inclusiv cel privind prezenta cauză (postat la 14.01.2013), reprezintă păreri personale ale condamnatului ce se circumscriu dreptului la opinie și liberă exprimare.

La aprecierea îndeplinirii condiției "dovezi temeinice de îndreptare" instanța, în considerarea aceluiași motiv-comportamentul pe durata detenției, nu a avut în vedere nici împrejurarea că deținutul a înțeles să execute voluntar obligațiile civile și cheltuielile judiciare stabilite prin hotărârea de condamnare. Această conduită urmează a fi avută în vedere în cadrul instituției de drept penal a reabilitării judecătorești.

Față de cele expuse în cele ce preced, instanța apreciază că timpul executat din pedeapsă este suficient pentru ca deținutul să își însușească scopul preventiv și educativ al acesteia, astfel încât pe viitor să nu mai comită și alte fapte infracționale și să poată fi redat societății.

Adăugând la cele de mai sus și lipsa antecedentelor penale, în baza art. 450 alin. 1 Cpp, instanța va admite propunerea de liberare condiționată. Pe cale de consecință, va dispune liberarea condiționată a condamnatului de sub puterea MEPI nr. 196/2012 emis de Tribunalul București-Secția I Penală în baza sentinței penale nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală. Totodată, instanța va atrage atenția condamnatului asupra dispozițiilor art. 61 Cp privind revocarea beneficiului liberării condiționate.

În baza art.192 alin.3 Cpp, cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

În baza art. 450 alin. 1 Cpp, admite propunerea de liberare condiționată formulată cu privire la condamnatul, fiul lui și, născut la 22.06.1950 în București, CNP 1500622400246, încarcerat în Penitenciarul București Jilava.

Dispune liberarea condiționată a condamnatului de sub puterea MEPI nr. 196/2012 emis de Tribunalul București-Secția I Penală în baza sentinței penale nr. 176/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție -Secția Penală.

Atrage atenția condamnatului asupra dispozițiilor art. 61 C.p.

În baza art.192 alin. 3 Cpp, cheltuielile judiciare avansate rămân în sarcina statului.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare pentru procuror și de la comunicare pentru condamnat.

Pronunțată în ședință publică azi, 12.02.2013.

PREȘEDINTE

.....

GREFIER

.....

Red.... /4 ex.